

simțit jalnic.

Eram previzibil.

Rick Shoemaker era protejatul lui Tom O'Day. Probabil că între timp ajunsese adjunctul lui. Destul de ușor de ignorat. Dar îi datoram lui Shoemaker o favoare. Lucru pe care, evident, O'Day îl cunoștea. De asta trecuse numele lui Shoemaker în anunț.

Și tocmai de aceea trebuia să răspund.

Previzibil.

Când m-am dat jos din autobuz, orașul Seattle era uscat. Și cald. Și agitat, în sensul că aici cafeaua era consumată în cantități prodigioase — ceea ce-l făcea genul meu de oraș — și în sensul că hotspoturile de wifi,

telefoanele și tabletele erau pretutindeni — ceea ce-l făcea să nu fie genul meu de oraș, telefoanele publice de la colțul străzii fiind greu de găsit. Dar era unul lângă piața de pește, așa că am stat acolo, în bătaia brizei sărate și învăluit în mirosul oceanului, și am format un număr cu apel gratuit, de la Pentagon. Numărul nu-i de găsit în cartea de telefoane. Îl învățasem pe de rost cu mult timp în urmă. O linie specială, rezervată urgențelor. Sentâmplă să n-ai mereu monede de douăzeci și cinci de cenți în buzunar.

Când a răspuns centralista, am cerut să-mi facă legătura cu Shoemaker și am fost transferat — poate în altă parte a clădirii sau a țării ori a lumii — și, după mai multe clicuri și fâșâituri și

câteva minute de tăcere prelungită, am auzit glasul lui Shoemaker:

— Da?

— Jack Reacher la telefon, am spus.

— Unde ești?

— N-ai la dispoziție tot felul de dispozitive automate care să-ți spună chestia asta?

— Da, a spus el. Ești în Seattle, la un telefon public din piața de pește. Dar preferăm ca oamenii să ofere de bunăvoie informațiile. Suntem de părere că asta face ca discuția ulterioară să decurgă mai bine. Pentru că deja cooperează. Sunt deja implicați.

— În ce?

— În discuție.

— Noi acum avem o discuție?

— Nu tocmai. Ce vezi chiar în fața

ta?

M-am uitat.

— O stradă.

— La stânga?

— Tarabe cu pește.

— La dreapta?

— O cafenea, vizavi de semafor.

— Cum se numește?

I-am spus numele.

— Du-te înăuntru și așteaptă.

— Ce?

— Așteaptă cam treizeci de minute,
a spus el și a închis.

Nimeni nu știe cu adevărat de ce cafeaua e atât de importantă în Seattle. Orașul este port, prin urmare probabil că e logic să fie prăjită aproape de locul unde e descărcată și apoi să fie vândută aproape de locul unde e prăjită — și

astfel s-a creat o piață care a atras și alți operatori, la fel cum fabricanții de mașini s-au strâns în Detroit. Sau poate că apa bună. Sau altitudinea, temperatura ori umiditatea. Oricum, rezultatul a fost că la fiecare intersecție găsești câte o cafenea, iar nota de plată pentru un amator entuziast de cafea se ridică la o sumă cu patru cifre anual. Cafeneaua de vizavi de semafor era reprezentativă. Era vopsită în maro, cu cărămizi expuse și lemn scorjit, și un meniu scris cu creta pe o tablă neagră, din care cam 90% nu prea avea legătură cu cafeaua: produse lactate de diferite tipuri și temperaturi, arome ciudate pe bază de alune și mulți alți poluanți asortați. Mi-am comandat o „cafeaua casei“ simplă, neagră, fără